

geschut in vuur: haar bestuur, daags na de uitspraak bijeenkomend, besloot het opmaken en vaststellen van de dagelijkse prijscourant tot nader order na te laten. Dat kwam neer op een beurstaking. Het gebruik van dat uiterste, nooit eerder toegepaste pressiemiddel leidde tot verdeelde reacties in de pers maar had op de regering de door de initiatiefnemers gewenste uitwerking. Uiteraard was de regering niet bij machte, de Afdeling Rechtspraak van de Raad voor het Rechtsherstel voor te schrijven hoe zij de *bestaande* wet F 272 diende toe te passen maar zij kon wel aan het bestuur van de Vereniging voor de Effectenhandel de toezegging doen dat zij door middel van een *nieuwe* wet (die evenals F 272 een aanvulling zou zijn op E 100) de mogelijkheid zou openen om tegen uitspraken van de Afdeling Rechtspraak in cassatie te gaan. Die toezegging deed zij en zij sprak daarbij tevens de verwachting uit dat de Afdeling Effectenregistratie haar beslissingen zou opschorten tot de nieuwe wet was afgekondigd. Vervolgens werd de beurstaking op 28 mei opgeheven.

Tegen die regeringsuitspraak weerklonken onmiddellijk protesten. Elf vooraanstaande juristen, onder wie Cleveringa en Verzijl, richtten op 5 juni een verzoekschrift tot de ministerraad (met afschriften aan de Raad van State, de Kamervoorzitters en het ANP) waarin zij de vraag stelden of het wel geoorloofd was om, terwijl twee partijen (de beroofden en diegenen die van de roof hadden geprofiteerd) al jarenlang gedingen voerden op basis van F 272, opeens de wet te verzetten ten voordele van de ene en ten nadele van de andere partij. 'Wanneer een rechterlijke uitspraak', zo voegde de redactie van het *Nederlands Juristenblad* aan die klemmende vraag toe, 'leidt tot eigenmachtig optreden van een groep invloedrijke burgers en de regering wijkt voor hun drang, dan wordt aan onze werkzaamheid de grond ontnomen waarop zij rust.'¹

De regering nam deze waarschuwingen ter harte: zij liet het indienen van een aanvullend wetsvoorstel achterwege. Er werd (maar dat had nog veel voeten in de aarde) een andere oplossing bedacht die in aanzienlijke mate mogelijk gemaakt werd door het feit dat de Nederlandse Bank in juli '52 verplicht werd, ruim f 30 mln aan de boedel van de LVVS toe te voegen. De gevonden oplossing kreeg de vorm van een aanbod, gedaan ten laste van het Waarborgfonds Rechtsherstel.

Wat was dat voor een fonds?

Men had in '46 voorzien dat uit de heropening van de beurs, terwijl de effectenregistratie en het daarop gebaseerde rechtsherstel inzake effecten nog moesten beginnen, allerlei risico's zouden voortvloeien en om

¹ Aangehaald in Joh. de Vries: *Een eeuw van effecten*, p. 211.